

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 212/2024
15.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Тихомира Димковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.406/23 од 25.08.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.379/23 од 23.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 15. марта 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Тихомира Димковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.406/23 од 25.08.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.379/23 од 23.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К бр.406/23 од 25.08.2023. године, окривљена АА, оглашена је кривом због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, за које дело јој је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 78. у вези члана 89а КЗ, према окривљеној је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације, тако што јој је забрањено даље узнемиравање малолетног оштећеног ББ, а на основу члана 89а став 2. КЗ одређено је да се ова мера одређује у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности одлуке, док је на основу члана 89а став 3. КЗ одређено да суд изречену меру може укинути пре истека времена за које је одређена, уколико престану разлози због којих је одређена.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљена је ослобођена плаћања судског паушала, а на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезана је да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 84.930,37 динара Основном јавном тужилаштву у Зрењанину, те у износу од 20.456,00 динара суду, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.379/23 од 23.10.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Зрењанину и браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.406/23 од 25.08.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Тихомир Димковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 103. став 1. тачка 6. и члана 104. став 6. КЗ, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да преиначи побијане пресуде тако што ће одбити оптужбу у односу на окривљену због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене АА у поднетом захтеву, као разлог подношења, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да је окривљена оглашена кривом да је у периоду од 01.01.2019. године до 21.11.2019. године злостављала оштећеног, па како је према изреци пресуде извршила више кривично-правних радњи у наведеном периоду, које се не квалификују као продужено кривично дело у смислу члана 61. КЗ и не представљају целину, то се према ставу браниоца време апсолутне застарелости кривичног гоњења рачуна засебно за сваку кривично-правну радњу, а не од дана предузимања последње радње. Према наводима захтева, за већи део самосталних кривично-правних радњи наступила је апсолутна застарелост кривичног гоњења, обзиром да је за кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ прописана казна затвора до једне године, те да сходно „члану 103. став 6.“ застарелост кривичног гоњења настаје када протекне две године од дана извршења кривичног дела, а према члану 104. став 6. КЗ у сваком случају апсолутна застара настаје када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, те имајући у виду да је првостепена пресуда донета 25.08.2023. године, а другостепена дана 23.10.2023. године, а да су радње извршене у периоду од 01.01.2019. године до 21.11.2019. године.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, окривљена АА је правноснажном пресудом оглашена кривом да је кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ извршила у периоду од 01.01.2019. до 21.11.2019. године. Како се ради о кривичном делу код кога је могуће да се радња извршења предузима у току дужег временског периода, при чему се временом извршења радње сматра време када је довршена радња извршења, а што је последњег дана престанка противправног стања (а то је у конкретном случају дан 21.11.2019. године), то супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљене у конкретном случају није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у односу на предметно кривично дело. Ово стога што се рок застарелости кривичног гоњења рачуна од престанка противправног стања, односно од 21.11.2019. године, када је окривљена предузела последњу противправну радњу, па када се има у виду да су и првостепена и другостепена пресуда донете пре 21.11.2023. године (првостепена 25.08.2023. године а другостепена 23.10.2023. године), то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 103. став 1. тачка 6. и члана 104. став 6. КЗ, јер је наступила застарелост кривичног гоњења за поједине противправне радње.

Са свега изложеног, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене, то је Врховни суд поднети захтев одбио као неоснован, на основу члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић